

Matka czy Macocha cd Skarga Kasacyjna zapraszam do lektury

Andrzej Rocznik

W sprawie zadośćuczynienia za wywózkę ojca Rudolfa Kołodziejczyka, dzięki staraniom Związek Ludności Narodowości Śląskiej i ogromnego serca włożonego przez mecenasa Józefa Foxa, wczoraj została wysłana Skarga Kasacyjna.

KANCELARIA ADWOKACKA
ADWOKAT MGR JÓZEF FOX

Sąd Najwyższy
Izba Karna
pl. Krasińskich 2/4/6
00-951 Warszawa

Katowice, dnia 26.09.2014 r.

za pośrednictwem

Sądu Apelacyjnego w Katowicach
II Wydział Kamy
Al. Korfantego 117/118
40 158 Katowice

Wnioskodawca: Rudolf Kołodziejczyk

Pełnomocnik: adw. mgr Józef Fox Kancelaria Adwokacka 40- 035
Katowice, ul. Kochanowskiego 4/3 Pełnomocnictwo w załączeniu

Sygn. akt II AKa 286/14

KASACJA
pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Wydział Kamy, 40-158 Katowice, Al. Korfantego 117/118, z dnia 14.08.2014 r. sygn. akt II AKa 286//14.

Na mocy art. 519 k.p.k. i art. 520 § 1 k.p.k. zaskarżam powyższy wyrok w całości na korzyść wnioskodawcy Rudolfa Kołodziejczyka.

Zarzucam temu wyrokowi na mocy art. 523 § 1 k.p.k. rażącą obrazę

prawa procesowego i materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia polegające na rażącym naruszeniu przepisów prawa procesowego i materialnego, tj.

---

mgr Józef Fox Kancelaria Adwokacka, ul. Jana Kochanowskiego 4/3,
40-035 Katowice, tel.: +48 32 254 18 18, tel. kom. +48 515 940 194 e-
mail: jozef.fox@adwokatagk.pl, NIP: 645 241 52, www.adwokatAGK.pl

- art.4 k.p.k. i 7 k.p.k. poprzez *rażącą obrazą zasad wyrażonych w tych przepisach* prawa procesowego,
- art. 410 k.p.k. przez czynienie ustaleń bez uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej,
- art. 457 par. 2 k.p.k. przez brak należytego nierozważenia i ustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów i wniosków apelacyjnych oskarżonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Na podstawie art.523 § 1 k.p.k. zarzucam temu wyrokowi rażące naruszenie prawa materialnego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia polegającego na przyjęciu błędnej kwalifikacji polegające na rażącym naruszeniu przepisów prawa materialnego, tj.

1. art. 118a k.k.
2. art. 43 i 87 Konstytucji RP,
3. art. I i II Konwencji o niestosowaniu przedawnienia wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości z dnia 26.11.1968 r. ratyfikowanej przez RP dnia 29.01.1969 r
4. art. 417 k.c.
5. i 5 k.c.

Podnosząc te zarzuty, wnoszę o

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie przedmiotowego wyroku,
- przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym i
- rozpoznanie sprawy na rozprawie (art. 535 § 1 k.p.k.).
- Zasądzenie kosztów procesowych według norm przepisanych.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku wywodzi, że apelacja pełnomocnika wnioskodawcy jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym wywodząc że:

„Zaznaczyć przy tym trzeba, że jej oczywista bezzasadność nie może być w żadnym wypadku utożsamiana z oceną, ze wszech miar zrozumiałego,

poczucia pokrzywdzenia, wywołanego śmiercią ojca Rudolfa Kołodziejczyka - jednej z ofiar zdarzeń określanych mianem Tragedii Górnośląskiej, z tytułu którego wnioskodawca starał się dochodzić zadośćuczynienia w niniejszym postępowaniu.

O oczywistej bezzasadności wywiedzionego środka odwoławczego decyduje charakter podniesionych zarzutów, a w zasadzie ich brak.

Jest to o tyle zrozumiałe, że w realiach sprawy, trudno znaleźć argumenty pozwalające, nie tylko na kwestionowanie trafności skarżonego wyroku, ale nawet na prowadzenie polemiki ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji.

Lektura wniesionego środka odwoławczego pozwala zauważyć zresztą, że apelujący nie próbuje nawet podejmować takiej polemiki, a jego wywody zdają się wskazywać na niewłaściwe rozumienie istoty postępowania prowadzonego w oparciu o przepisy kodeksu postępowania karnego.

Znajduje to wyraz chociażby w określeniu zakresu zaskarżenia. Wobec tego, że przedmiotem postępowania odszkodowawczego nie jest kwestia odpowiedzialności karnej, nie jest nawet możliwym skarżenie wyroku wydanego w niniejszej sprawie w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu.

Nie sposób odnieść się rzeczowo do wskazanego przez skarżącego zarzutu obrazy prawa materialnego.

Formułując taki zarzut, apelujący nie tylko nie stara się wykazać, na czym miałyby polegać obraza przepisów prawa, ale nawet nie precyzuje, które to **przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego** i Konwencji o niestosowaniu przedawnienia wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości zostały przez Sąd Okręgowy naruszone.

Podkreślić jednakże trzeba, że zaskarżone orzeczenie nie jest obarczone, sugerowaną przez apelującego, obrazą przepisów prawa”.

Wnioskodawca powołując się w apelacji odnośnie kwalifikacji prawnej jako obrazę prawa materialnego na przepisy ustawy z dnia 23 lutego

1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego dał wyraz błędnej interpretacji przez Sąd Okręgowy w Gliwicach, że roszczenie wnioskodawcy oparte jest na ww. ustawie, czemu pełnomocnik wnioskodawcy dobitnie stwierdził/zaprzeczył na rozprawie w dniu 28.5.2014 r. (por. strona 2 uzasadnienia wyroku SO w Rybniku z dnia 28.5.2014 r.).

Ponadto wnioskodawca pragnie zwrócić uwagę na fakt, że przedmiotową apelacją należało rozważyć razem z dodatkowym stanowiskiem wnioskodawcy do przedmiotowej apelacji z dnia 04.08.2014 r., gdzie na stronie 7 do 9 pełnomocnik wnioskodawcy podaje uzasadnienie prawne roszczenia wnioskodawcy i rzeczową argumentację.

„Zacząć trzeba od tego, że przepis art. 12 kodeksu postępowania cywilnego nie jest w rozumieniu względnych przyczyn odwoławczych (art. 438 k.p.k.) przepisem prawa materialnego, lecz przepisem postępowania”.

Wnioskodawca pragnie w przedmiocie ww. wywodów Sądu Apelacyjnego w Katowicach odnośnie stosowania przepisów art. 438 k.p.k. zauważyć, że według art. 438 k.p.k. do podstaw odwoławczych zalicza się też obrazę przepisów postępowania, o ile mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia.

„Konsekwencją tego, jest konieczność wykazania, że obraza tego rodzaju mogła mieć wpływ na treść skarżonego orzeczenia, czego skarżący nie czyni.

Pomijając już powyższe, stwierdzić należy, iż zgodnie z dyspozycją przepisu art. 12 k.p.c. roszczenia majątkowe wynikające z przestępstwa mogą być dochodzone w postępowaniu cywilnym albo w wypadkach w ustawie przewidzianych w postępowaniu karnym.

Oczekując rozpoznania swojego żądania na drodze postępowania toczącego się według procedury karnej, skarżący powinien mieć świadomość tego, że w myśl powołanego przepisu art. 12 k.p.c. można go skutecznie dochodzić jedynie w unormowanych ustawowo wypadkach.

Sąd Rejonowy w Rybniku nie widząc prawnych zastrzeżeń

postanowieniem przychylił się do wniosku wnioskodawcy w sprawie przekazania sprawy do Wydziału Karnego SO w Rybniku celem rozpatrzenia na podstawie art.12 K.P.C. (por. strona 1 uzasadnienia przedmiotowego wyroku SO w Rybniku z dnia 28.5.2014 r.).

„Nie ulega wątpliwości, że w zależności od towarzyszących temu okoliczności, obowiązujące przepisy prawa pozwalają na rozpatrywanie zasadności roszczenia o zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z faktu bezprawnego pozbawienia wolności na trzech płaszczyznach:

1. Przepisów rozdziału 58 k.p.k., dotyczących odszkodowania za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie,
2. Ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (ustawa lutowa),
3. powództwa adhezyjnego (art. 62 k.p.k.)”.

Wnioskodawca reprezentuje pogląd, że należy uznać za całkowicie chybione wywody Sądu Apelacyjnego w Katowicach w przedmiotowym uzasadnieniu wyroku - strona 5 - z dnia 14.08.2014 odnośnie ww. cytowanych przepisów pod pkt. 1 i 2, ponieważ ww. podane podstawy prawne zdaniem wnioskodawcy nie znajdują zastosowania w przedmiotowym postępowaniu.

„Na gruncie niniejszej sprawy nie ma potrzeby prowadzenia szerokich wywodów na temat braku podstaw do przyznania zadośćuczynienia wnioskodawcy w oparciu o przepisy art. 552 k.p.k. i nast.”.

Wnioskodawca reprezentuje pogląd, że należy ww. wywody Sądu Apelacyjnego w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 14.08.2014 odnośnie zastosowania przepisu art. art. 552 k.p.k. i nast. w przedmiotowym postępowaniu uznać za całkowicie chybione, ponieważ znamiona czynu z art. 552 k.p.k. i nast. nie znajdują zastosowania w tym to procesie.

„Tym bardziej, że apelujący nie podnosi zarzutu obrazy tych przepisów. Zgodzić się trzeba ze stanowiskiem wyrażonym w tym zakresie w uzasadnieniu skarżonego wyroku.

Na marginesie można jedynie zauważyć, że już sam przepis art. 556 § 1 i 2 k.p.k. regulujący dochodzenie roszczeń po śmierci niesłusznie skazanego, tymczasowo aresztowanego lub zatrzymanego, zmykałoby drogę do uwzględnienia żądania wnioskodawcy”.

Wnioskodawca wywodzi, że w przedmiotowym postępowaniu cytowane ww. przepisy przez Sąd Apelacyjny należy uznać za całkowicie chybione. Wnioskodawca nie podnosił w przedmiotowym postępowaniu obraży przepis art. 556 § 1 i 2 k.p.k., jako podstawy prawnej swego roszczenia, a ponadto znamiona czynu z art. 556 § 1 i 2 k.p.k. i nast. nie znajdują zastosowania w tym to postępowaniu..

„Dalej Sąd Apelacyjny w przedmiocie sprawy wywodzi, że dla zasądzenia na rzecz Rudolfa Kołodziejczyka zadośćuczynienia nie dają również podstawy przepisy ustawy lutowej. Prawdą jest, że ustawodawca przyznał w art. 8 ust 2a tejże ustawy uprawnienia domagania się od Skarbu Państwa odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę również osobom represjonowanym przez radzieckie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub organy pozasądowe, działające na obecnym terytorium Polski w okresie od dnia 1 lipca 1944 r. do dnia 31 grudnia 1956 r. oraz na terytorium Polski w granicach ustalonych w Traktacie Ryskim, w okresie od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1956 r.

Nie można jednak zapominać, że uzależnił to roszczenie od ustalenia, że powodem represji była działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego”.

Wnioskodawca nigdy w przedmiotowym postępowaniu nie deponował ww. stwierdzeń.

Wnioskodawca pragnie zauważyć, że w przedmiotowym postępowaniu cytowane ww. przepisy i stwierdzenia przez Sąd Apelacyjny należy uznać za całkowicie chybione i nie stanowią podstawy prawnej roszczenia wnioskodawcy.

Nie można jednak zapominać, że wnioskodawca NIE uzależnił swoje roszczenie od ustalenia, że powodem represji była działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

„W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań samego Rudolfa Kołodziejczyka, powodem represji, którym poddano ojca wnioskodawcy nie było prowadzenie przez niego takiej działalności”.

„Wbrew sugestiom wnioskodawcy, w rozumieniu ustawy lutowej, charakteru działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego nie ma fakt pracy w KWWK Dębieńsko”

Wnioskodawca pragnie też zauważyć, że w przedmiotowym postępowaniu brak jest podstaw do stwierdzenia przez Sąd Apelacyjny, że istniały w przedmiotowym postępowaniu ww. sugestie wnioskodawcy.

„Stwierdzić w końcu trzeba, że również instytucja powództwa adhezyjnego nie może stanowić właściwej drogi dochodzenia przez wnioskodawcę swojego roszczenia. Choć wydaje się to oczywiste, to jednak z uwagi na treść środka odwoławczego, świadczącą o niezrozumieniu istoty postępowania karnego, kwestia ta wymaga pewnego wyjaśnienia”.

Sąd Rejonowy w Rybniku nie widząc prawnych zastrzeżeń postanowieniem przychylił się do wniosku wnioskodawcy w sprawie przekazania sprawy do Wydziału Karnego SO w Rybniku celem rozpatrzenia na podstawie art.12 K.P.C. (por. strona 1 uzasadnienia wyroku SO w Rybniku z dnia 28.5.2014 r.).

„Analiza wywodów apelacji prowadzi do wniosku, że skarżący nie potrafiąc wskazać przepisów pozwalających Sądowi pierwszej instancji na uwzględnienie żądania wnioskodawcy, zdaje się oczekiwać ustalenia, że zdarzenia określane mianem Tragedii (Zbrodni) Górnośląskiej stanowiły zbrodnię komunistyczną i zbrodnię przeciwko ludzkości, za którą odpowiedzialność ponosi również Państwo Polskie”, **jako sukcesor PRL- u.**

Wnioskodawca pragnie zwrócić uwagę na fakt, że przedmiotową apelacją należało rozważyć razem z dodatkowym stanowiskiem wnioskodawcy do przedmiotowej apelacji z dnia 04.08.2014 r., gdzie na stronie 7 do 9 pełnomocnik wnioskodawcy podaje uzasadnienie prawne roszczenia wnioskodawcy i rzeczową argumentację.

„Jednocześnie neguje trafność postanowienia z dnia 30 czerwca 2006 r., S8/Q0/Zk, którym prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko

Narodowi Polskiemu w Katowicach umorzył śledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej, będącej jednocześnie zbrodnią przeciwko ludzkości, polegającej na deportacji, w okresie od stycznia do kwietnia 1945 roku nie mniej niż 14 414 mieszkańców Śląska - Górnego, Opolskiego i Cieszyńskiego, połączonej ze szczególnym udręczeniem, przeprowadzonej na podstawie postanowień Państwowego Komitetu Obrony ZSRR przez żołnierzy NKWD”.

Wnioskodawca neguje trafność ww. postanowienia z dnia 30 czerwca 2006 r., S8/Q0/Zk, ponieważ brak w niej znajomości i aprobacji koncepcji tzw. winy bezimiennej/anonimowej - w myśl której nie jest konieczne zidentyfikowanie funkcjonariusza państwowego któremu można przypisać winę.

„W ramach toczącego się postępowania, Sąd Okręgowy nie był uprawniony do oceny trafności wymienionego wcześniej postanowienia o umorzeniu śledztwa. Nie miał też możliwości orzekania o tym, czy konkretne zdarzenie historyczne stanowi zbrodnię komunistyczną w rozumieniu ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu lub zbrodnię przeciwko ludzkości.

Wnioskodawca reprezentuje pogląd, że

- 1. Sąd Okręgowy był uprawniony do oceny trafności wymienionego wcześniej postanowienia o umorzeniu śledztwa mając na uwadze koncepcji tzw. winy bezimiennej/anonimowej**
- 2. i miał możliwość orzekania o tym, czy to konkretne zdarzenie historyczne i procesowe stanowi zbrodnię komunistyczną przeciwko ludzkości w rozumieniu art. 118a k.k.**

„Procedura karna nie przewiduje żadnego sui generis postępowania o ustalenie. Orzekanie o kwalifikacji prawnej czynu jest możliwe tylko łącznie z rozstrzygnięciem o odpowiedzialności karnej oskarżonego, w postępowaniu wszczętym na skutek skargi uprawnionego oskarżyciela.

Tylko w takim postępowaniu możliwe jest wystąpienie z powództwem cywilnym i dochodzenie roszczeń majątkowych wynikających z popełnienia przestępstwa”.

Wnioskodawca reprezentuje pogląd, że Sąd Okręgowy w Gliwicach lub Apelacyjny w Katowicach mając na uwadze

- 1. koncepcję tzw. winy bezimiennej/anonimowej**
- 2. i ww. przez wnioskodawcę cytowane podstawy prawne mógł orzec w przedmiocie sprawy.**

„W tym kontekście zupełnie bezprzedmiotowe jest odwoływanie się przez apelującego do unormowań konstytucyjnych (art. 43 i 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) i konwencyjnych (Konwencja o niestosowaniu przedawnienia wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości), czy też treści przepisu art. 118 a k.k.”.

Wnioskodawca nie podziela ww. stanowiska Sądu Apelacyjnego. Por. ww. argumentację wnioskodawcy.

„Poszerzenie przez ustawodawcę katalogu przestępstw przeciwko pokojowi, ludzkości oraz przestępstw wojennych o zbrodnię stypizowaną w art. 118 a k.k. i przyjęcie zasady, że zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości nie podlegają przedawnieniu, sprawia, iż upływ czasu nie powoduje ustania karalności zachowań wyczerpujących znamiona tego rodzaju przestępstw, co jednak nie stwarza jeszcze samodzielnej podstawy dochodzenia roszczenia wnioskodawcy”.

Wnioskodawca reprezentuje pogląd, że przepisy art. 118a k.k. stwarza samodzielną podstawę dochodzenia roszczenia wnioskodawcy.

„Mając to wszystko na uwadze, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok”.

Wnioskodawca nie podziela stanowisko strony pozwanej tj. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wyrażonego w piśmie procesowym - na stronie 4 - z dnia 01.10.2013 r. w przedmiotowym postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w Rybniku o sygn. akt. II C 1200/12 w którym stwierdza się, że:

„W świetle powyższego, należy wskazać iż pozwany Skarb Państwa-Minister Spraw Wewnętrznych, powołując się na zarzut przedawnienia realizuje prawo przysługujące mu na mocy art.117 § 2 kodeksu cywilnego i brak jest podstaw

do przyjęcia, aby Skarb Państwa jako strona procesu, postępowwała przez to w sposób świadczący o nadużyciu prawa w myśl art.5 kc.”.

Wnioskodawca podziela w pełni stanowisko strony pozwanej tj. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wyrażonego w piśmie procesowym - na stronie 4 - z dnia 01.10.2013 r. w przedmiotowym postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w Rybniku o sygn. akt. II C 1200/12 w którym stwierdza się, że:

„W niniejszej sprawie mogła mieć zastosowanie koncepcja **tzw. winy anonimowej**, wyrażona przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, według którego, do ponoszenia odpowiedzialności przez Skarb Państwa, wystarczyłoby ustalenie że sprawcami szkody byli funkcjonariusze państwowi (bez ustalenia ich imion i nazwisk). Stąd powód mógł wystąpić ze swoim roszczeniem wcześniej, bez konieczności ustalenia tożsamości sprawcy postrzelenia.

Stanowisko aprobujące koncepcję tzw. winy anonimowej – bezimiennej, w myśl której nie jest konieczne zidentyfikowanie funkcjonariusza państwowego któremu można przypisać winę, dla przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa z art. 417 k.c.), zawarte jest również w orzeczeniu Sądu Najwyższego (wyrok SN z dn. 26 marca 2003r., II CKN 1374/00, LEX nr 78829).

Według wymienionego wyroku Skarb Państwa ponosi na podstawie **art. 417 § 1 k.c.** odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną nie tylko zawinionym działaniem, ale także zaniechaniem funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności oraz że dla odpowiedzialności Skarbu Państwa nie jest konieczne wykazanie winy konkretnego funkcjonariusza, natomiast wystarczająca jest **tzw. wina anonimowa.**”

Wnioskodawca w świetle ww. wywodów reprezentuje pogląd, że należy uznać za całkowicie chybione wywody Sądu Apelacyjnego w Katowicach w przedmiotowym uzasadnieniu wyroku - strona 5 - z dnia 14.08.2014 r. że

„w tym kontekście zupełnie bezprzedmiotowe jest odwoływanie się przez apelującego do 1.unormowań konstytucyjnych (art. 43 i 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) i

2. konwencyjnych (Konwencja o niestosowaniu przedawnienia wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości),
3. czy też treści przepisu art. 118 a k.k.”

Wnioskodawca mając na uwadze powyższe wywody Sądu Apelacyjnego i powołanie w przedmiocie sprawy na zarzut przedawnienia stwierdza że nie jest ono zasadne i stanowi rażące nadużycia prawa w rozumieniu art. 5 kodeksu cywilnego.

Wnioskodawca reprezentuje w przedmiocie sprawy n/w stanowisko, że

1. stan faktyczny wywózki Ojca wnioskodawcy i jego śmierć zgodnie z zapisem art. 118 a k.k. (por. pismo procesowe wnioskodawcy z dnia 04.08.2014 r., i tam podaną argumentację jako dodatkowe stanowisko do apelacji z dnia 23.06.2014 r.),
2. zgodnie z art. 43 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej
3. i Konwencją o niestosowaniu przedawnienia wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości z dnia 26.11.1968 r. ratyfikowaną przez RP dnia 29.01.1969 r. zbrodnie przeciwko ludzkości nie przedawniają się.

wypełniają znamiona zbrodni przeciwko ludzkości w rozumieniu art. 118 a k.k..

4. Zgodnie z zapisem art. 87 § 1 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. źródłem prawa w RP są m.in. ratyfikowane przez RP umowy międzynarodowe, tzn. również pod ww. pkt. 3 cytowana Konwencja o niestosowaniu przedawnienia wobec zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości z dnia 26.11.1968 r.
5. Mając na uwadze **stanowisko SN** aprobujące koncepcję **tzw. winy bezimiennej/anonimowej** - w myśl której nie jest konieczne zidentyfikowanie funkcjonariusza państwowego któremu można przypisać winę, dla przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa z art.417 k.c. zawarte jest również w orzeczeniu Sądu Najwyższego (wyrok SN z dn. 26 marca 2003r., II CKN 1374/00, LEX nr 78829). - należy uznać odpowiedzialność cywilną w przedmiocie sprawy Skarbu Państwa RP za w pełni zasadną.
6. Zważywszy powyższe wywody wnioskodawcy należy stwierdzić

zasadność jego roszczeń odnośnie

- 6.1. stwierdzenia stanu faktycznego wywózki jego Ojca wnioskodawcy do Rosji - jako element zrozumiałego, poczucia pokrzywdzenia, wywołanego śmiercią ojca Rudolfa Kołodziejczyka - jednej z ofiar zdarzeń określanych mianem Tragedii Górnośląskiej - jako zbrodnię przeciwko ludzkości w rozumieniu znamion opisanych w art. 118 a k.k.
- 6.2. i z tym związanej odpowiedzialności cywilnej Skarbu Państwa RP na podstawie przepisu art. 417 k.c.

W świetle ww. argumentacji wnioskodawcy należy przedmiotową kasację uznać za w pełni zasadną.

Adw. Józef Fox

Załączniki:

1. dowód uiszczenia opłaty sądowej w wysokości 750 zł,
2. pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej,
3. 2 x odpis.